

[Lone Dybkjær]

løsning, fordi den vil slå værdifulde aktiviteter i stykker, og fordi den rummer risiko for en alvorlig konfrontation.

Men at lade stå til, således som det faktisk er sket også i de to forløbne år, fandt vi også uacceptabelt, både fordi der fortsat eksisterer et behov for støtte fra samfundets side til Christiania og christianitterne, og fordi vi heller ikke kan tillade og dermed indirekte godkende, at almindelige love ikke overholdes i Christiania. Retsbevidstheden i almindelighed lider skade derved.

Derfor ønskede vi en løsning af Christianias problemer baseret på dels nogle krav til Christiania, bl.a. en lovliggørelse af en række forhold: værtshuse, bygninger osv., samt selvfølgelig afvikling af hashmarkedet, dels nogle krav fra fristadens side i form af en støtte til løsningen af de bygningsmæssige opgaver og sociale problemer, der rent faktisk er.

Selv om daværende miljøminister Erik Holsts redegørelse kun delvis afspejlede disse synspunkter, valgte vi alligevel at stemme for den dagsorden, der tog miljøministerens redegørelse til efterretning.

Så skete der igen ingenting i det halve år, hvor den socialdemokratiske regering sad efter Christianiadebatten; i marts 1982 havde den end ikke afklaret, hvilken minister der skulle tage sig af spørgsmålet. Da så den nuværende forsvarsminister nedsatte udvalget, bojkottede Københavns kommune nærmest arbejdet. Dertil kan man sige, at det kommissorium, der blev lavet for udvalget, heller ikke rummede store muligheder for at finde frem til en løsning ud over en løsning på det bygningsmæssige område, hvor man nu har nået nogle skridt i klarlægningen af opgavens omfang.

I det hele taget må man sige om forløbet af Christianiasagen, at det ikke har været nogen særlig smigrende illustration af den måde, regering, folketing og centraladministration løser vanskelige problemer på. Vi har faktisk ikke formået at gøre noget særligt.

Det nye, der er sket, og som jo også gør debatten i dag aktuel, er, at vi nu har fået en redegørelse for omkostningerne ved en lovliggørelse af bygningerne på Christiania. Nogle ordførere har allerede været ret meget inde på dem, og jeg skal derfor kun sige, at det afgørende her er, at undersøgelsen fak-

tisk rammer en pæl igennem, at det skulle være særlig dyrt at finde en løsning på Christianias problemer ved at gennemføre en fornuftig bygningsmæssig genopretning. Det er i virkeligheden det, rapporten indeholder. Så kan man altid diskutere, hvor meget de reelle udgifter er. Det er jo helt givet, at det under alle omstændigheder vil koste temmelig meget at bevare de fredede bygninger, hvad staten jo i forvejen er forpligtet til, eftersom det er staten, der er ejer.

Vi mener altså, at rapportens konklusion, altså at det ikke er særlig dyrt at finde en løsning på Christianias problemer ved at gennemføre en fornuftig bygningsmæssig opretning, er en vigtig del af løsningen på Christianias problemer, og vi finder derfor, at der ved statens foranstaltning må gennemføres bygningsforbedringer med henblik på en lovliggørelse af den nuværende brug. Når arbejderne gennemføres, bør de tilrettelægges således, at der skabes det størst mulige antal arbejdspladser for Christianias beboere. Disse må naturligvis sikres mindst den samme indflydelse, som hvis der havde været tale om en anden form for sanering eller byfornyelse efter den gældende lovgivning. Der må endvidere gennem planlægning ske en fastlæggelse af den nuværende anvendelse af arealerne, men samtidig skal lokalbefolkningen – og det vil altså sige christianshavnerne – sikres en mulighed for at anvende en del af arealet til rekreative formål, og det drejer sig navnlig her om de to nordlige bastioner.

Endvidere vil jeg understrege – for det tror jeg der er særligt behov for på Christiania netop nu – at der må ydes en særlig støtte til en indsats for bistand til og aktiviteter for de svage sociale grupper i Christiania, som alle herinde også erkender findes; der er virkelig nogle, der har hårdt brug for hjælp, og som til en vis grad falder igennem bistandslovens masker.

Endvidere må der forhandles med Københavns kommune om kommunens tilslutning til en løsning for lovliggørelsen af Christianias værtshuse med udgangspunkt i den model, der på foranledning af christianitterne blev forelagt landsbevillingsnævnet og fandt accept i Københavns politi.

Kravene til Christiania må så være, at målet for den løbende huslejebetaling skal være et beløb, der dækker de faktiske direkte udgifter, hvilket ikke er tilfældet i øjeblikket, og